

Hermliner i Ecuador och på Galapagos

Så möttes vi då på Schiphol, glada och förväntansfulla inför vårt äventyr. Ett äventyr som började som en dröm på släktemötet när Fredrik och Otto berättade om Resan. Under hösten dök det hela tiden upp saker som visade fram mot vårt äventyr - betala resan, vaccinationer och kolla försäkringar, liksom att berätta för avundsjuka vänner om planerna m.m. Kulmen nåddes när Otto skickade ut sin fantastiska exkursionsguide! Föredömligt upplagd med all information vi skulle kunna behöva (och mer därtill!) och med en tom sida varje dag för egna anteckningar.

En riktig släktresa

Vilka var vi då som reste? Otto förstås, med sina gedigna kunskaper som geolog, biolog och goda kontakter på plats och inte minst eminent reseledare; Johan och Lena, vår högt värderade ordförande med hustru; Carl och Margareta från Torsvi; Sini som god ersättare för Fredrik som fått förhinder. Sven och Pia från Kulltorp; Marie med Christer Nilsson från Söderköping; Gunnar och Maria från Bleckstad och Lars och Kerstin från Marieberg. Dessutom hade vi gott sällskap av Bi Brundin från Malmö och Evaristo Melo från Azorerna. Välkända för några, men okända för andra. Nepal respektive Valsafari är något de ägnat sig åt. Evaristo har samarbetat med Otto i flera år.

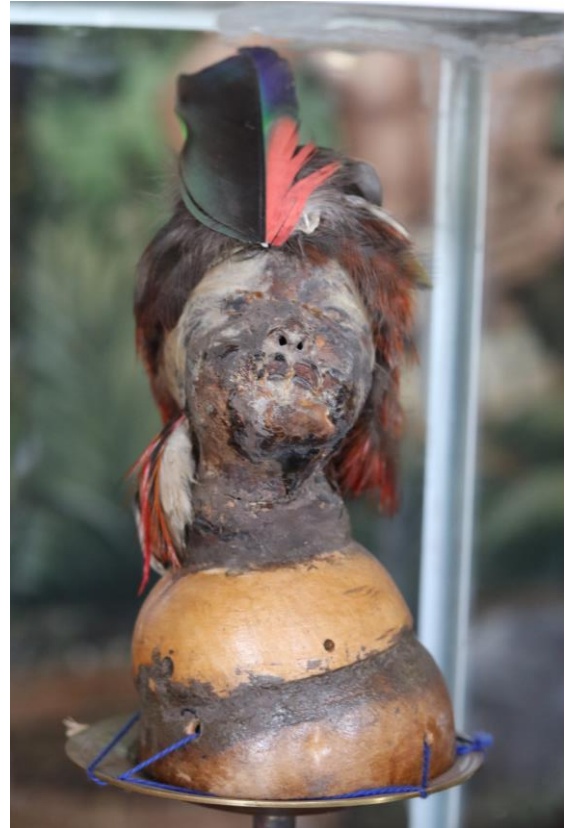

Lars både fotade och snorklade

Väl framme i Quito möttes vi av en guide med buss som tog oss till hotellet. Quito ligger på 2800 möh, men personligen upplevde jag inte höjden besvärande. I alla fall inte där. Svårt att säga om det var höjden eller den långa flygresan som gjorde att vi somnade tämligen ovaggade på kvällen.

Vi stod på ekvatorn

En klar fördel med att bo på ett bra hotell är den magnifika frukostbuffén! För oss som till vardags äter havregrynsgröt, eventuellt ett ägg och en smörgås, är det rena himmelriket att få frossa bland frukter, ägg, bacon och olika sorters bröd. Väl stärkta bordade vi en buss för en stadsrundtur. Allra mest spännande var besöket på Inti-Nan Museum, ett museum som ligger på den exakta ekvatorn. Tänk att kunna stå med ett ben på vardera halvklotet! Dessutom fick vi ta del av några spännande experiment! Visst vet vi att vatten som rinner ur ett handfat, snurrar åt ena hållet hos oss och åt andra hållet i Australien, men att det går att bevisa bara någon meter åt ömse håll! Det är fascinerande. Här fick vi också lära oss hur man krymper ett huvud!

Krympa huvud – en ovanlig konst

Cotopaxi är världens näst högsta aktiva vulkan. Toppen ligger på dryga 5900 m ö h. Bussen tog oss först till ca 4000 m ö h, för en promenad uppåt. Det var faktiskt några stycken som klarade något hundratal meter, men jag var långt ifrån ensam om att känna av höjden.

Eftersom jag aldrig varit på den höjden förut, var det ändå intressant att känna hur starkt den påverkar oss. Jag förstod på Sini att om man går i långsam takt uppåt under några dagar, blir besvären mindre påtagliga. Så småningom körde bussen ner till behagligare 3500 m, där vi kunde gå runt en liten fågelsjö. Cotopaxi ligger i en Nationalpark. På nivåerna runt entrén, var det planterat breda korridorer av tall. Guiden berättade att de var planterade som brandskydd. Normalt är naturen torr och vädret ganska blåsig och gräs och buskar kan då vid en enkel brand med stormens hastighet förtära allt i sin väg på stora områden. Städsegröna träd har en dämpande effekt.

Ingen barnlek att bestiga Cotopaxi

Så småningom körde bussen ner till behagligare 3500 m, där vi kunde gå runt en liten fågelsjö. Cotopaxi ligger i en Nationalpark. På nivåerna runt entrén, var det planterat breda korridorer av tall. Guiden berättade att de var planterade som brandskydd. Normalt är naturen torr och vädret ganska blåsig och gräs och buskar kan då vid en enkel brand med stormens hastighet förtära allt i sin väg på stora områden. Städsegröna träd har en dämpande effekt.

Med flyg från hamnstaden Guayaquil kom vi till Galapagos. Väl framme bordade vi vårt hem för den kommande veckan, Xavier III. Ett

behändigt litet fartyg för 16 passagerare och åtta mans besättning.

Tack vare Otto fick vi en guide som heter Omar, född och uppvuxen på Galapagos. De har samarbetat vid flera resor.

Xavier III – vårt hem under 8 dagar

Innan båten lade ut, besökte vi ett reservat för jättesköldpaddor, El Chato Reserve. Nog för att jag hade sett bilder på dessa giganter tidigare, men det är definitivt annorlunda att se dem irl. Vilka urtidsdjur!

Där, liksom för övrigt över hela Galapagos, är det endemiska djur och växter som har företräde. Står de i vägen för dig, får du gå en omväg. Du ska hålla minst 2 meters distans.

Johan filmar jättesköldpadda

Omar berättade att av den parkavgift alla besökare måste betala vid ankomsten, går 40% tillbaka till olika bevarandeprojekt. T.ex. att man föder upp hotade endemiska arter i Darwincenter och återför dem till sin hemvist när risken för predatorer minskat. Hela övärlden är nationalpark, men människor (även bofasta) har bara tillträde till 3% av marken och turister endast i sällskap med en certifierad guide. Några gånger varje år städas alla stränder från plast och annat skräp. Man vill inte vara för restriktiv med antalet

besökare, eftersom vi ju äter lokal mat, bor lokalt och köper souvenirer.

Att det överhuvud taget behövs alla dessa åtgärder, är ju för att människan gjort sitt bästa för att utrota djuren. Sköldpaddorna fångades och placerades i kölsvinet på båtarna som färsk mat. De kan klara sig utan mat och vatten i nästan ett år och slaktades vid behov. Flygplatsen på ön Baltra var tidigare en amerikansk militärbas. De unga militärerna, tämligen uttråkade av att inget hände, ägnade sig åt prickskytte på landleguanerna. När öarna befolkades medfördes husdjur, liksom de mindre lämpliga följeslagare, råttorna. Råttor, förrymda grisar och getter hade en förödande effekt på både inhemska växter och djur.

Vi bodde som sagt ombord. De flesta förflyttningar skedde nattetid. Varje dag gjorde vi en landstigning på morgonen, ofta en snorkeltur före lunch, liksom en efter och därefter åter en landstigning. Både landstigning och snorkling skedde med två små gummibåtar som vardera tog åtta passagerare, guide och förare. Så avslutades dagen med att Omar berättade om morgondagens övningar, varefter Otto höll ett intressant föredrag. Lunchen varje dag bestod av soppa, varmrätt och en dessert. Middagen en huvudrätt och en dessert. Mycket och god mat på lokala råvaror (även om de delvis var influgna från fastlandet).

Våra utflykter var rena äventyren! Vi kom bl.a. (mycket) nära sjölejon, leguaner, blåfotade sulor, havssköldpaddor och Darwinfinkar.

Leguaner - skräckinjagande men ofarliga
Det mest fascinerande var att inga djur var skygga. Det skulle vara möjligt att klappa de flesta. En blåfotad sula försökte provsmaka Pias kjol!

Blåfotade sulor blev allas favoriter

Varje ö har sina specifika innevånare. Några öar kändes ganska sterila, eftersom det bara gått ca 150 år sedan senaste vulkanutbrottet som täckt dessa med vulkanaska och lava. Men även här började några växter att etablera sig. Naturen är fantastisk! Några djur som särskilt stannat i minnet är t.ex. fregattfågeln, med sin rödfärgade kräva. Den blåser hanen upp under parningen för att imponera. Vi hade ofta några fregattfåglar som fripassagerare ombord på båten.

Fregattfågeln – en suverän flygare

Den blåfotade sulan är också en personlighet med sina stora blåa fötter. Hanen står som "tak" över boet under ruvningen, för att skydda mot brännande sol och kyliga nätter. Krabban "Sally Lightfoot" springer på vattnet som en skräddare här hemma.

För Lars och mig var det också en underbar upplevelse att lära oss snorkla! En helt ny värld öppnade sig för oss. Det var som att simma i ett saltvattenakvarium, vilket det ju på sätt och vis var. Färggranna fiskar av olika sorter i stora stim, havssköldpaddor, rockor, cowray, sjöstjärnor, sjöborrar.

Efter åtta dagar återvände vi till Quito. Dagen innan vi reste hem, gjorde vi en utflykt till en molnskog. Den är inte riktigt lika varm och

fuktig som en regnskog, men har även den många speciella växter och djur. Kontrasten mot Galapagos blev påtaglig. Förutom en promenad, besökte vi en lokal fabrik som tillverkar choklad, givetvis av ecuadoriansk kakao. Det är en helt hantverksmässig tillverkning, som vi fick följa steg för steg. I detta klimat trivs både kolibrier och färggranna fjärilar. En del av kolibrierna var nästan mindre än de större fjärilarna. Naturen är verkligen mångfacetterad!!

Kolibri – liten som en fjäril

Det är faktiskt svårt att beskriva allt vi upplevde med ett begränsat antal ord, när det lätt hade kunnat bli en hel bok! Vår mest spännande resa hittills, har gått till en värld utan däggdjur, förutom sjölejonen och människan, men som har ett myller av liv i luften, på land och i havet. Ibland dyker vissa minnen upp med mer skärpa, medan andra gånger är det andra. Denna skildring är kanske fragmentarisk och du kära läsare saknar säkert många uppgifter, men vi har velat förmedla något av våra omtumlande känslor, inte en dag-för-dag berättelse.

Så hoppas vi att denna resa blir upptakten till flera spännande utflykter till speciella platser. Vi kommer att ställa oss i kön!

Marieberg i mars 2017 Kerstin och Lars

PS. På Youtube finns en video om resan. Sök efter "The Hermelin Family Expedition". DS